

ROSAMAGÍ

Helena Xandri

L'agost d'aquell any 19 va esdevenir, per causes calderokafkianes, un poti-poti de successos estrambòtics que no cabrien aquí.

Potser *lo* més somrialler d'aquell mes va ser per st. Magí. Per acord veïnal es va decidir folrar el boix dels ruquets amb palla de color rosa que havien comprat en un planeta veí.

El rosa contrastava i feia mig enriolar la boira que, tossuda, no marxava de la placeta.

Va arribar el seguici. Primer els ruquets que ja se sabien el camí, després la banda, tots ben embufandats i el poble, preferentment els nens que volien

trencar l'olla. Darrera de tot, un senyor de mitjana edat, amb una barba no massa arreglada i un abric gruixut que el ben protegia.

En ser davant la Cova, l'home que es treu l'abric, se l'il·lumina una coroneta al cap i llueix un hàbit d'eremita.

Li diu al ninotet de dins: au, alter ego meu, ja pots sortir, serem lliures per una estona.

On l'home havia deixat caure l'abric hi va néixer una fonteta d'aigua.

La cosa acaba en rosa, tothom aquella nit, va dormir sobre un coixí farcit de palla rosa.